

Sygn. akt I C 1913/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSR Małgorzata Jędrzejewska

Protokolant: Anna Świdorska

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2019 r. w Łomży

na rozprawie

sprawy z powództwa W. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki W. L. kwotę 7.300 zł (siedem tysięcy trzysta złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 18.06.2017 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki W. L. kwotę 1.017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu) kwotę 1.346,50 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka W. L. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18.06.2017 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego zadośćuczynienia za cierpienia fizyczne i psychiczne wywołane uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia oraz kosztami sądowymi i kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, że W. L. została poszkodowana w wypadku drogowym z dnia 18.05.2017 r., spowodowanym przez kierowcę pojazdu, który kierując pojazdem mechanicznym nie zachował bezpiecznej odległości między pojazdami posiadającego polisę OC w pozwanym Towarzystwo (...). W wyniku przedmiotowego wypadku powódka doznała obrażeń ciała w postaci zwichnięcia, skręcenia i naderwania stawów i więzadeł odcinka szyjnego kręgosłupa. Powódka miała założony kołnierz ortopedyczny miękki a następnie sztywny. Z uwagi na nasilające się bóle i zawroty głowy oraz bóle kręgosłupa szyjnego korzystała z Poradni Ortopedycznej, Neurologicznej i Laryngologicznej. Poszkodowana została poddana intensywnemu leczeniu farmakologicznemu. Poza oczywistymi cierpieniami fizycznymi powódka odczuwała istotne cierpienia psychiczne, będące następstwem przedmiotowego wypadku, albowiem przeżyła silny wstrząs. Od dnia wypadku śpi gorzej, wybudza się, bardzo często powraca do wypadku, towarzyszy jej ciągle ból i niepewność, zmuszona jest przyjmować leki, korzystała ze specjalistycznej pomocy lekarskiej, bowiem z uwagi na swój stan zdrowia nie była w stanie w pełni wykonywać swoich obowiązków w pracy. Ponadto, po wypadku, miała obawy przed jazdą samochodem. Stała się osobą, która wymaga opieki specjalistów i w związku z tym stała się bardziej nerwowa. Nadto wypadek w stopniu znacznym nasilił istniejące u powódki przed wypadkiem dolegliwości kręgosłupa i neurologiczne. Na mocy decyzji z dnia 18.12.2017 r. pozwane

towarzystwo ubezpieczeniowe przyznało jej świadczenie w wysokości 700 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powódka odwołała się od powyższej decyzji pozwanego ze względu na nieadekwatną wysokość wypłaconej kwoty, jednak pozwany podtrzymał swoje stanowisko.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wskazał, że w postępowaniu likwidacyjnym przyznał już powódce kwotę 700 zł tytułem zadośćuczynienia. Kwestionował przy tym, aby udział powódki w przedmiotowym wypadku, wywołał u niej obrażenia wykraczające poza skręcenie kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz konieczność klasycznego leczenia za pomocą kołnierza i leków przeciwbólowych. Podniósł, że skutkiem przedmiotowego zdarzenia mógł być wyłącznie ból korzeniowy bez zmian ubytkowych i w jego ocenie nie doszło do żadnych uszkodzeń strukturalnych kręgosłupa szyjnego. Wskazał, iż powódka przed wypadkiem posiadała wieloletnie dolegliwości, powodowane arytmia, chorobą tarczycy oraz bólów napięciowych głowy. Nadto pozwany kwestionował zasadność roszczenia o odsetki od żądanej kwoty zadośćuczynienia.

Powódka w piśmie procesowym z dnia 15.04.2019 r. rozszerzyła powództwo i wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz łącznej kwoty 7.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18.06.2017 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 kc (k.- 131 -134).

Pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe w odpowiedzi na rozszerzenie powództwa wniosło o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy w Łomży ustalil i zważył, co następuje:

W dniu 18.05.2017 r. na ulicy (...) w Z. kierowca samochodu osobowego marki (...) o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznej odległości między pojazdami i najechał na tył pojazdu marki (...) o nr rej. (...), którym kierowała powódka W. L..

Pojazd sprawcy szkody w trakcie kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej OC w pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W..

Powódka W. L. bezpośrednio po wypadku została przewieziona karetką Pogotowia Ratunkowego do Izby Przyjęć Szpitala (...) w Z., gdzie wykonano jej zdjęcia RTG kręgosłupa szyjnego i RTG czaszki, które nie wykazały zmian pourazowych. Ze względu na utrzymujący się i nasilający się ból głowy oraz kręgosłupa szyjnego w dniu 20.05.2017 r. zgłosiła się do Szpitalnego Oddziału ratunkowego w Ł., gdzie nie były wykonywane żadne dodatkowe badania powódki, ale kręgosłup szyjny zabezpieczono miękkim kołnierzem ortopedycznym Schantza. Z (...) w Ł. otrzymała skierowanie do Poradni Neurologicznej i Ortopedycznej. W dniu 22.05.2017 r. powódka zgłosiła się do Poradni Ortopedycznej, gdzie ustabilizowano kręgosłup szyjny sztywnym kołnierzem ortopedycznym Campa z zaleceniem stosowania go przez 3 tygodnie, który stosowała do 24.07.2017 r. Z powodu nasilenia dolegliwości bólowych ze strony kręgosłupa szyjnego powódka była hospitalizowana w dniach od 3.08.2017 r. do 5.08.2017 r. na Oddziale Neurologicznym w Ł.. Rozpoznano u niej wówczas dyskopatię C4-C5, C5-C6 z zespołem bólowym. Wykonano MRI kręgosłupa C, który wykazał niewielką wypuklinę pierścienia włóknistego krążka C4-C5 oraz mniej nasiloną krążka C5-C6. Powódka została wypisana z zaleceniem okresowej kontroli w Poradni Neurologicznej i Poradni Rehabilitacyjnej oraz Neurochirurgicznej. Z powodu utrzymujących się szumów usznych i zawrotów głowy kontrolowana była w Poradni Laryngologicznej. W dniu 20.09.2017 r. odbyła 2 wizyty u neurochirurga w O., gdzie po wykonaniu RTG kręgosłupa szyjnego nie stwierdzono niestabilności w jego obrębie. Powódka korzystała z rehabilitacji, głównie prywatnie. Obecnie odczuwa bóle kręgosłupa w odcinku szyjnym z promieniowaniem do potylicy, kręgosłupa piersiowego i kończyn górnych. Okresowo odczuwa również bóle i zawroty głowy oraz szumy uszne z drętwieniem twarzy, raz po stronie prawej raz po stronie lewej. Przed wypadkiem leczyła zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa

szyjnego i1-s. Z tego powodu w czasie przedmiotowego zdarzenia korzystała ze świadczenia rehabilitacyjnego (dokumentacja medyczna powódki k.-79-,81, 89, opinia biegłego M. R. k.-93-98, opinia biegłej M. B. k.-114-118).

Powódka w dniu 18.05.2017 r. zgłosiła szkodę pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. i wezwała do zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i odszkodowania (zgłoszenie szkody akta szkody k.-23).

Pozwany na mocy decyzji z dnia 18.12.2017 r. przyznał powódce kwotę 700 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (decyzja akta szkody k.-23).

Powódka odwołała się od powyższej decyzji pozwanego ze względu na nieadekwatną wysokość wypłaconej kwoty, jednak pozwany podtrzymał swoje stanowisko i decyzją z dnia 28.08.2018 r. odmówił wypłaty dodatkowej kwoty świadczenia (decyzja akta szkody k.-23).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na wstępie wskazać należy, iż pozwane Towarzystwo (...) nie negowało swojej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie drogowe, będące źródłem powstania jego odpowiedzialności, dlatego też okoliczność ta nie jest przedmiotem rozważań Sądu w niniejszej sprawie.

Wyrazem przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej za wypadek drogowy z dnia 18.05.2017 r. przez pozwane Towarzystwo (...) było przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego i wypłacenie poszkodowanej powódce zadośćuczynienia i odszkodowania, w myśl art. 361 kc w zw. z art. 363 kc w zw. z art. 444 § 1 kc. W związku z powyższym Sąd w oparciu o dołączoną do akt dokumentację szkodową oraz stanowisko pozwanego, który w odpowiedzi na pozew nie negował swej odpowiedzialności, uznał za należyte udowodnione okoliczności, odnoszące się do wypadku drogowego z dnia 18.05.2017 r. jako przyznane i niekwestionowane przez żadną ze stron procesu, zgodnie z art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 230 kpc.

Przedmiotowy wypadek drogowy z dnia 18.05.2017 r. był niewątpliwie konsekwencją nieprawidłowego zachowania na drodze kierowcy, posiadającego aktualną polisę OC w pozwanym Towarzystwie (...). Z uwagi na powyższe pozwany ubezpieczyciel powinien odpowiadać za naprawienie szkody wyrządzonej powódce.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego w tym zakresie stanowi art. 822 § 1 i 4 kc w zw. z art. 9 oraz 34 i 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym (...) z dnia 22 maja 2003 r., statuujący zasadę odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela za szkody wyrządzone przez posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym w związku z ruchem tego pojazdu oraz uprawniający poszkodowanego do wystąpienia ze stosowym żądaniem o naprawienie szkody bezpośrednio do ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienia szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Z kolei w myśl art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc Sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywda w rozumieniu tego przepisu to szkoda niemajątkowa ujmowana jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Przyznanie zadośćuczynienia ma przede wszystkim na celu złagodzenie tych cierpień, przy czym jego wysokość nie może być dowolna i musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy.

Na okoliczność ustalenia wysokości procentowego uszczerbku na zdrowiu i zakresu cierpień powódki doznanych na skutek wypadku z dnia 18.05.2017 r., czasookresu tych cierpień, ograniczeń w funkcjonowaniu w życiu codziennym, skutków na przyszłość, określenia w jakim stopniu wypadek nasilił istniejące u powódki zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i dolegliwości neurologiczne, czy stan zdrowia powódki i wskazywane przez nią dolegliwości mają wpływ na urazy sprzed kolizji, choroby, bądź czynniki samoistne, jeśli tak to jakie, czy wcześniejsze urazy, choroby bądź czynniki samoistne występujące u powódki spowodowały ograniczenia, dysfunkcje, bolesność, jeśli tak, to jakie, czy obecnie u

powódki stwierdza się uchwytne elementy stanu jej zdrowia, stanowiące ewidentnie bezpośrednie następstwo kolizji, jeśli tak, co wskazuje na ich istnienie, czy ewentualne zdiagnozowane u powódki skutki kolizji zostały przez biegłego stwierdzone wyłącznie na podstawie subiektywnych deklaracji powódki czy też w wyniku obiektywnego badania ze wskazaniem metodologii badania, jego przebiegu i wyników, czy leczenie następstw zdrowotnych kolizji u powódki zostało zakończone na podstawie bezpośredniego badania powódki oraz dokumentacji medycznej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii M. R. oraz biegłej neurolog M. B..

Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii M. R. w opinii z dnia 31.12.2018 r. wskazał, że powódka na skutek wypadku z dnia 18.05.2017 r. doznała urazu kręgosłupa szyjnego, którego skutkiem był długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 3 % na podstawie pkt. 94a Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234, poz. 1974) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13.04.2012 r. (Dz. U. poz. 439). W ocenie biegłego wartość 5 % wynikała z istniejących wcześniej zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych w obrębie kręgosłupa szyjnego. Zdaniem biegłego cierpienia powódki w początkowym okresie po wypadku były dość intensywne, niemniej stosowanie leków przeciwbólowych znacznie zminimalizowało jego natężenie. Po postawieniu diagnozy i zastosowaniu kołnierza ortopedycznego Campa dolegliwości bólowe znacznie się zmniejszyły. Okres bólowy o zmniejszającym się nasileniu mógł trwać około 8 tygodni i mógł być szczególnie dokuczliwy w pierwszych 3 tygodniach od urazu. Ograniczenia w funkcjonowaniu w życiu codziennym były stosunkowo niewielkie i wiązały się ze stosowaniem kołnierza ortopedycznego oraz koniecznością kontroli w poradniach specjalistycznych. Dolegliwości ze strony kręgosłupa szyjnego mogą okresowo nasilać się, co ma związek z potwierdzoną w hospitalizacji na Oddziale Neurologicznym dyskopatią szyjną, która w istocie nie była spowodowana przedmiotowym wypadkiem. Opiswane zmiany zwyrodnieniowe w obrębie kręgosłupa szyjnego u powódki mogły wcześniej nie manifestować się istotnymi objawami klinicznymi, natomiast uraz kręgosłupa wyzwolił negatywne objawy kliniczne, w tym i neurologiczne. Powódka nie wskazywała żadnego urazu kręgosłupa szyjnego przed kolizją z dnia 18.05.2017 r., natomiast podała, iż przed wypadkiem leczyła zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego. Leczenie ortopedyczne następstw zdrowotnych kolizji u powódki zostało zakończone w dniu 24.07.2017 r. – w tym dniu powódka odbyła ostatnią wizytę w Poradni Ortopedycznej (k.-93-97).

Biegła sądowa z zakresu neurologii M. B. w opinii z dnia 29.03.2019 r. ustaliła, iż powódka odczuwała okresowo dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego. W związku ze schorzeniem samoistnym wysokość powstałego uszczerbku po przebyłym urazie została pomniejszona o schorzenie samoistne. Wysokość uszczerbku ocenionego według punktu 94a rozporządzenia Ministra Pracy i polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. wyniosła 8 % minus 5 % (za schorzenie samoistne) co daje 3 %. W ocenie biegłej w pierwszych tygodniach po przedmiotowym urazie dolegliwości bólowe powódki były dość nasilone, z tego powodu powódka przyjmowała leki przeciwbólowe. Po wizycie w Poradni Ortopedycznej zastosowano u powódki kołnierz ortopedyczny, co spowodowało zmniejszenie nasilenia bólu. Ból o dużym nasileniu mógł utrzymywać się przez pierwsze kilka tygodni po urazie. W miarę zdrowienia dolegliwości zmniejszały nasilenie. W okresie noszenia kołnierza ortopedycznego istniały u powódki ograniczenia w życiu codziennym, bowiem w tym czasie wymagała ona wsparcia przez najbliższych. W późniejszym czasie była ona samodzielna w wykonywaniu czynności życia codziennego. Powódka w okresie od 9.09.2018 r. do 6.01.2019 r. była na świadczeniu rehabilitacyjnym z powodu schorzenia kręgosłupa L-S (decyzja w sprawie o świadczenie rehabilitacyjne, k.-61-62). Biorąc pod uwagę skutki przebytego urazu, nie stwierdzono u powódki długotrwałej niezdolności do pracy. W pierwszych tygodniach od przedmiotowego wypadku były wskazania do czasowej niezdolności do pracy. Przebyte zdarzenie spowodowało wystąpienie ostrego zespołu bólowego, wynikającego z urazu tkanek – skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Przebyty uraz u powódki mógł być współprzyczyną nasilenia dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego w postaci zespołu bólowo-korzeniowego i z tego powodu powódka wymagała leczenia szpitalnego w Oddziale Neurologii w Ł. w sierpniu 2017 r. Zdaniem biegłej na chwilę obecną odczuwane przez powódkę dolegliwości wynikają ze schorzenia samoistnego. Biegła ponadto ustaliła, iż powódka okresowo odczuwała dolegliwości bólowe kręgosłupa w przebiegu schorzenia samoistnego. Choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa, którą stwierdzono u powódki w chwili przedmiotowego zdarzenia, mogła nasilić odczuwanie i długotrwałość dolegliwości pourazowych. Biegła

wskazała, że w wywiadzie nie było danych odnośnie tego, by powódka przeżyła uraz przed dniem 18.05.2017r. W momencie badania powódki w dniu 13.03.2019 r., biegła nie stwierdziła u niej trwałych następstw kolizji. W następstwie przedmiotowego wypadku W. L. doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, którego wartość oszacowano na podstawie dokumentacji medycznej oraz przebiegu leczenia następstw urazu. W ocenie biegłej, leczenie następstw zdrowotnych kolizji u powódki, zostało zakończone. Proces leczenia został udokumentowany w dokumentacji medycznej i na moment sporządzania opinii przez biegłą neurolog, proces ten został zakończony (opinia k.-114-118).

W ocenie Sądu powyższe opinie biegłych są wszechstronne, pełne, rzetelne i wnikliwie. Zostały bowiem wydane w oparciu o bezpośrednie badania powódki oraz dokumentację medyczną. W związku z powyższym Sąd podzielił opinię biegłych sądowych w całości i uczynił podstawą swoich ustaleń faktycznych. Ponadto powyższe ustalenia biegłych nie były kwestionowane przez strony.

Zgodnie z poglądami doktryny i ugruntowanym orzecznictwem Sąd ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia z tytułu doznanego obrażenia ciała wziął pod uwagę ujawnione w toku procesu okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanego przez nią krzywdy, a przede wszystkim ból, negatywne uczucia przeżywane w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi, dyskomfort związany ze sposobem leczenia, a także długotrwały uszczerbek na zdrowiu, ustalony na podstawie opinii biegłych na 3 %.

Efektom urazów doznanego przez powódkę na skutek przedmiotowego wypadku niewątpliwie były dolegliwości bólowe, związane ze skruceniem kręgosłupa szyjnego z przewlekłym zespołem bólowym-korzeniowym, które trwały kilka tygodni i które uniemożliwiały jej normalne funkcjonowanie. Powódka przeszła przy tym wiele uciążliwości i niedogodności związanych z procesem leczenia, w szczególności z noszeniem kołnierza ortopedycznego od dnia 22.05.2017 r. do dnia 23.07.2017 r.

Dolegliwości odczuwane przez powódkę po zdarzeniu, jak i w trakcie leczenia zostały potwierdzone w zeznaniach powódki, przesłuchanej w charakterze strony, które Sąd uznał za wiarygodne albowiem były szczere, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym.

Możliwość odczuwania dolegliwości bólowych oraz ich związek przyczynowo - skutkowy z przedmiotowym wypadkiem potwierdza także niekwestionowana przez strony opinia biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii M. R. oraz z zakresu neurologii M. B..

Z powyższych dowodów wynika, że cierpienia zgłaszane przez powódkę są konsekwencją zdarzenia drogowego z 18.05.2017 r., w którym uczestniczyła. Niewątpliwie urazy, jakich doznała (uraz kręgosłupa szyjnego) wiązały się z pewnymi cierpieniami. W tych okolicznościach nie sposób podważyć, iż przez kilka tygodni po kolizji utrzymywały się u niej dolegliwości bólowe, wskutek czego przyjmowała ogólnie dostępne środki przeciwbólowe, które uśmierzały ból. Dostrzec również należy, że powódka przez okres kilku tygodni po wypadku nosiła kołnierzyk ortopedyczny, co z pewnością stanowiło pewien dyskomfort oraz utrudniało czynności dnia codziennego.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd winien brać pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rodzaj doznanego krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas cierpienia fizycznych i psychicznych, trwałość skutków zdarzenia wywołującego szkodę, wiek osoby poszkodowanej, utratę pewnych przymiotów lub możliwości życiowych. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie cierpienia. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno te już doznane, jak też te, które mogą wystąpić w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i winno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowaną. Jakkolwiek ustalenie sumy zadośćuczynienia może być kłopotliwe, to jednakże należy mieć na uwadze fakt, że winna mieć ona charakter kompensacyjny, wobec czego jej wysokość nie może stanowić kwoty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 8.11.2005 r., I Ca 329/05).

Określając kwotę zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze tę okoliczność, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym. Nie ma możliwości precyzyjnego określenia doznanego przez osobę krzywdy. Szczególnie trudno jest przełożyć doznane

cierpienia na konkretną kwotę pieniężną. Dlatego też Sąd z dużą ostrożnością rozważył wysokość kompensaty pieniężnej jaką należało przyznać powódce za doznaną krzywdę. Biorąc pod uwagę wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie kwotą adekwatną do doznanych przez powódkę cierpień w wyniku przedmiotowego wypadku, oprócz kwoty 700 zł, wypłaconej przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym, będzie kwota 7.300 zł. Kwota ta w ocenie Sądu będzie stanowiła dla powódki odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do czasokresu i stopnia nasilenia jej cierpień po wypadku. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem, że obrażenia doznane przez powódkę spowodowały łącznie 3 % uszczerbku na jej zdrowiu i pozostawiły swoje ślady na przyszłość nie tylko w sferze zdrowia fizycznego czy też psychicznego. Cierpienia fizyczne i psychiczne powódki trwały kilka miesięcy i były związane z doznanymi urazami.

Biorąc powyższe pod uwagę w ocenie Sądu zasądzona kwota 7.300 zł jest odpowiednia do doznanych przez powódkę krzywd, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków przedmiotowego wypadku wywołującego szkodę, jej wieku oraz utraty sprawności fizycznej, jaką miała przed wypadkiem. Z tego też względu orzeczono na podstawie art. 445 § 1 kc jak w pkt. I wyroku.

Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia stosownie do art. 817 § 1 kc i art. 481 kc, mając na uwadze fakt, że zgłoszenie szkody osobowej wraz z wezwaniem do zapłaty m.in. zadośćuczynienia, nastąpiło w dniu 18.05.2017 r. Zatem 30 dniowy termin na przyznanie świadczenia upływał z dniem 18.06.2017 r.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 kpc oraz § 2 pkt. 3 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty procesu poniesione przez powódkę składa się opłata od pozwu w kwocie 100 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 623) nakazał pobrać od pozwanego kwotę 265 zł tytułem nieuiszczonej przez powódkę opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa i kwotę 1.081,50zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłych.